

охраненитѣ коне, които не знаеха умора. Каретата се спрѣ предъ една малка и схлупена кжщурка. При слабата свѣтлина Годфруа едва можа да ѝ прочете номера. Да, тукъ живѣе този, когото му посочиха. Въ тая минута, по звука на спрѣната кола, вратата се отвори и на прага се показа високата фигура на домакина. Колкото можеше при слабата свѣтлина на фенера, Годфруа отличи възстарото лице на тая фигура съ руси мустаци. Той забележи дори, че тоя човѣкъ бѣше съ една ржка, тъй като лѣвиятъ му ржавъ се мотаеше празенъ.

Щомъ видѣ хубавата карета и господаря въ скъпа шуба, човѣкътъ съ празния ржавъ веднага съобрази и каза:

— Вие, господарю, ще трѣбва да сте баща на момчето? За него дойдохте — да? Бждете спокоенъ. Всичко е въ редъ. Заповѣдайте тукъ, само по тихо... Дечицата заспаха...

Тѣ влѣзоха въ малка стаичка. Годфруа хвърли погледъ по нея и си помисли: „каква отвратителна кочина“. Развалената газова лампа мъгливо освѣтляваше стаята; но дори и при нейната свѣтлина сиромашката обстановка на стаята се хвърляше въ очи. Тукъ-тамъ по стаята, безъ никакъвъ редъ, се виждаха счупени столове. До една стена имаше изправенъ шкафъ безъ врата; по нататъкъ маса, още неразтрѣбена отъ скромната вечеря.

Домакинътъ взе лампата и трѣгна на прѣсти къмъ жгѣла, дето се намираше креватътъ. На тоя креватъ две момченца лежаха едно до друго и спѣха спокойно. По-възрастното бѣ прегърнало по-малкото, което довѣрчиво бѣ се сгушило при него. Годфруа веднага позна сина си.

— Децата бѣха капнали за сънъ, — каза шеп-